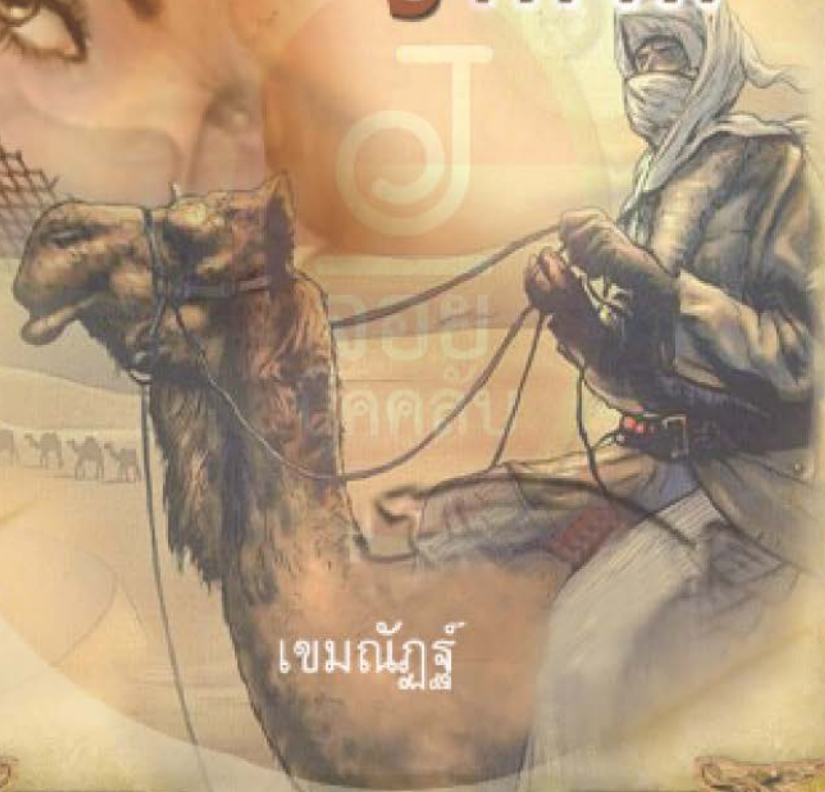

Joy 18+

โซลยสาว

แห่งราทาค์

เขมณัฏฐ์

เธอถูกจับเป็นเชลย และจาสเป็นทาส
จากวัฒนธรรมศิวิไลซ์สู่อารยธรรมโบราณที่อิงล้ำหลัง
เธอกับเขาจึงได้โคจรมาพบกันในฐานะนางทาส
และทาสสาวแสนสวย

นางโกรธ เจ้าชายทามิซก็โมโห...

เขาตัวเบียด หงุดหงิดและรู้สึกราวว่านางไม่ได้พยายามฆ่าตัว
ตาย... ความพยายามจะช่วยชีวิตนางของเขาจึงกลายเป็นเรื่องตลกไป
“ท่านเป็นใคร” จิลด้าถามขณะที่ชายร่างองอาจเดินลุยน้ำ
กลับขึ้นจากสระ

ชายต่างชาติคนนี้มีสวมเสื้อคลุมยาว ปีกลดสายสวยงาม
คลุมทับกางเกงสีขาวหลวมๆ กับเสื้อคลุมมีน้ำหนักรัดที่อึ่งหนัก
มากขึ้นเมื่อเปียกน้ำ

“กล้าดียังไงมานอนดูฉัน” หญิงสาวแหย่ไล่

“ข้าคิดว่าสัปดาห์ตัวตายปะสิ ไม่เดี๋ยวจะทำให้อึดใจหอรอก”

จิลด้านึกได้ว่าเธอพูดเป็นภาษาอังกฤษ และเขาก็ตอบด้วย
ภาษาเดียวกันด้วยสำเนียงชัดเจนเทียบเท่าเจ้าของภาษาจนเธอเบิก
ไม่ถึง

“ออกไปนะ! ท่านไม่มีสิทธิ์มาที่นี่ โนฮัมหมัด อาลี เบน
อิบบิณ เป็นเจ้าของฉันและเขาจะฆ่าท่านถ้าเขาเจอท่านที่นี่”

“ข้าว่าไม่นั้ง...” เจ้าชายทามิซจ้ำจำคำพูดของนาง

นางยังไม่รู้ตัวสินะว่าตัวเองอยู่ภายใต้ความเมตตาของเขา
แล้ว ในฐานะที่เขาเป็นเจ้าของทาส

เชลยสาวแห่งราชทัณฑ์

โดย เขมณัฏฐ์

ราคาปก 229 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย พ.ศ. 2537

จัดทำในรูปอีบุ๊กโดย สำนักพิมพ์ จอย บুকคลับ

50/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.ศาลาขยานครชัยศรี

ตำบลศาลาขยา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัด นครปฐม 73170

โทร 02-800-2568, 0-2800-2611 (9.30-17.00 น. จ-ศ)

แฟกซ์ 0-2800-2569

หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่ม ปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

จอย
บุ๊กคลับ

เบญจสาวแห่งอากาศ

เทพนิมิตต์ เรืองบเรีงบ
เกษวุฒิ บรรณเสกการ

อาณาจักรแห่งราฟาห์

เจ้าชายทมิช ราฟาห์ เดินไปก้มมองลงไปที่สวนที่ฟ้ามักของตนเอง ในวังของพระบิดา ดวงตาที่ดูคมกริบกว้างขวางครั้งครั้นของเขามีประกาย สีเงินลึกลับ ไขหวนนึกถึงกาแชนผู้เป็นครูที่อ่าลาซ ออก สับบ้านเพื่อไปรักษา อาคาบป่วยหนักเมื่อวานนี้ และทั้งเขาทั้งครูต่างทราบว่ไม่มีทางรักษาให้ หายได้ และการจากกันครั้งนี้จะเป็นการจากอย่างไม่มีวันหวนคืน

กาแชนเป็นครูที่เอาใจใส่คอยบิ่อมคำสอนปรารถนาจะให้เจ้าชาย มาหลายปี ท่านทรงอาศัยเขา ความรู้สึกอ้างว้างสืบปาดประจวบ สูญเสีย เพื่อนสนิทไป

สีหน้าของเจ้าชายยามนั้น หากมีผู้ใดก ล้ามองดูก็จะพบว่าเรียบ ได้ดั่งใบหน้าที่ของสัตว์ร้ายที่ถูกขังอยู่ในกรงภายในวัง ององค์กาหลิบแห่ง ราฟาห์* ที่แน่นอนว่าจะเป็นกรงที่ช่างหยาบกร้าน หรุเสียดสังการ แต่ก็ยังเสมือน ถูกจองจำสำหรับชายที่จิตวิญญาณอยาก โดดเด่นผาดโผนไปในโลกกว้าง ประจวบเหี่ยวที่เขาเลี้ยงไว้ด้วยความรัก และทะนุถนอมอย่างมาก

เจ้าชายเป็นบุรุษที่แข็งแกร่ง รูปหล่อคมเข้มบาดใจสตรี ถึงแม้ พระพิภพจะแล่นเชิงก ระดังอยู่บ่อยๆ โยษฐ์ดูโหดร้าย เช่นเดียวกับโถงอียปาก

* องค์กาหลิบ...ผู้นำฝ่ายปกครองและศาสนาในประเทศอิสลาม

ของเจ้ามณีนกัลลสาขนิพนธ์นั้น บางครั้งพระเนตรต่ำสลับแกมสลับก็กระช้ำง
สติไปด้วยแววขบขัน

และยานที่โอบอุ้มโยนลงด้วยความปรารถนาที่อหังการและ
เอ้ายวนอย่างอึง...

เช่นเดียวกับสุลลึงของสัวชายในยมนที่เลือกจะสร้างความสำราญ
ให้กับพระราชวังด้วยเสียงเพลง แต่ตอนนี้อยู่เวลาเหล่านั้นไม่ พระองค์
ทรงเบื่อหน่าย กระวนกระวาย และสำนึกแห่งโทษที่ไม่เข้าใจว่าเกิดจาก
อะไรกำลังทวีขึ้นภายในวรกาย

เขากำลังสูญเสียคนที่เปี่ยมคุณานานหลายปีไป คนที่เขาเคารพ
และรักเกือบจะเทียบเท่าพระบิดา ชีวิตของเขาจะยิ่งน่าสมเพชมากขึ้น

๕ เมื่อขาดท่านครู

แต่ถึงจะรักกาหม่มากแค่ไหน เขาก็ไม่อาจหนียวรัชชายผู้นั้นเอา
ไปได้ตลอดไป เขาต้องการสิ่งทดแทนความว่างเปล่าในชีวิตที่เกิดจากการ
จากไปของกาหมจากที่โหนดสักแห่ง

และแล้วพระพักตร์ของเจ้าชายก็กว้างจึงกระด้างเหมือนนพเพช
ปากเหี้ยมดเป็นเส้นตรงปากส่ว บางครั้งก็คิดว่าคงเป็นบ้านนุ ถ้าต้องให้
ชีวิตที่ไร้สาระ...อยู่ในวังพบความสำราญจากผู้หญิงในอาเริ่มที่สุดแต่เขา
จะเลือก แบบนี้ต่อไปอีกหลายๆ ปี เขาอยากออกกำลัง อยากขี่ม้าออก
ไปโนชนบทนอกคอนสแตนติโนเปิล กับเหยี่ยวคู่ใจ หรือใช้เวลาตอนปลาย
กับตำราทั้งหลาย...

แต่ในวันนั้นไม่มีอะไรที่เขาอยากทำจริงๆ ในจิตวิญญาณของเขา
ช่างโหยหิว...

แต่...เขาหิวอะไรเล่า...โหยหาสิ่งใด สัวชายทมิฬไม่รู้นอกจากว่า
เขาอยากมีอิสระ ได้เดินทางท่องเที่ยวไปในโลกกว้าง

การทำตามความคิดนั้นเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับเจ้าพระมิดาไม
ยอมให้เขาเป็นทหารจริงๆ เพราะกลัวว่าเขาจะได้รับบาดเจ็บในสงคราม...
การต่อสู้กับพวกทหารโมวังก็เหมือนการเล่นกัน ไม่มีใครกล้าทำให้ใครส
งขององค์กาหลิบบาดเจ็บเพราะต่างก็กลัวจะถูกลงโทษ ไม่ใช่จากผู้ชาย
ทามิซแต่จากพระมิดาของเขา

“เจ้าต้องอยู่ที่นั่นอยู่กับพ่อ” องค์กาหลิบเคยบอก เมื่อเขาอนุญาต
ไปเป็นองค์รัชทายาทของพ่อของลูกตาม “รวมกันเราอยู่ พ่อแก่ลงทุกวัน
...ทามิซ อีกไปเข้าเจ้าก็ต้องขึ้นมาแทนที่พ่อแล้ว”

เป็นที่รู้กันทั่วอาณาจักรว่า องค์กาหลิบแห่งราทาห์ทรงฉลาดปราด
เปรื่องและพระทัยดี ยุติธรรมและทำให้อาณาจักรประชาชนอยู่ในประเทศ
อยู่ในระเบียบวินัยตามพระประสงค์ของสุไลมานผู้ประเสริฐ องค์ลูกตาม
ผู้เป็นประมุขสูงสุดแห่งอาณาจักรออตโตมานชั้นยิ่งใหญ่ และภายใต้การ
ปกครองของพระองค์ อาณาจักรแห่งนั้นก็มีอำนาจและรุ่งเรืองถึงขีดสุด

“ขอประทานอภัย องค์ชาย” ชันทีคนหนึ่งเข้ามา ร้องเท้าแตะที่
เขาสวมไม่ทำให้เกิดเสียงใดๆ บนพื้นหินอ่อน “องค์กาหลิบราทาห์ทรงมีพระ
ประสงค์จะพบนายท่านที่ห้องทรงงานพะย่ะค่ะ”

ดวงตาของเจ้าชายทามิซเหมือนเหยี่ยวจ้องจับข้อบกพร่องอัน
ของชันทีคนนั้น มันจำเป็นต้องมีคนพวกนี้ไว้คอยดูแลสาว ในซาเร็ม แต่
เขาไม่เคยชอบหรือไว้วางใจพวกนี้เลย คนพวกนี้สับสนและเห็นแก่ได้...
โดยเฉพาะเจ้าคนนี้

“ได้” เขาพูดหัวมุก “ข้าจะไปพบเสด็จพ่อ”

เจ้าชายทามิซคิดว่าเขาเห็นความสับสนคือเงาในแวตของชันทีคนนั้น
แวบหนึ่ง

เขาเป็นลูกของนางบำเรอคนหนึ่งของพระมิดา เขาอาจจะไม่พอ

ใจที่ส่ายทามิชกับเขามีสายเลือดเดียวกันแต่ได้รับการเลี้ยงดูต่างกันอย่าง
แม่ของอาบูเป็นทาสขานูเบีย และมีค่านิตเดียวขณะที่แม่ของส่าย
ทามิชเป็นธิดาขุนนางอังกฤษและเป็นมเหสีที่องค์กษัตริย์ทรงโปรดปราน

อิสซาเบธ แบลเวิร์น ถูกนำตัวมาจากซากเรือแตกในสภาพเหมือน
คนที่ยกไปแล้วมากกว่ามีชีวิต และถูกมอบให้เป็นของขวัญแก่องค์กษัตริย์
ราชินี เจตนาใจเธอแสร้งยกย่องให้เป็นมเหสี แต่หลังจากเธอมีลูกชาย เธอ
ก็เสนอจะส่งเขากลับบ้าน แต่อิสซาเบธอยากอยู่เป็นมเหสีของท่านผู้นำ
มากกว่า ถึงแม้เธอจะไม่มีสิทธิ์มีเสียงในเรื่องการเลี้ยงดูลูกชายเท่าไร
นัก แต่เธอก็ได้รับอนุญาตให้พบเขาในสวนอาทิตย์ละสองครั้ง

แล้ววันที่ฟ้าผ่าที่มีตกเหมือนถ้ำอีกคนก็พาเข้าหาทามิชไป
พบพระบิดาของเขา เขาถูกเขาค่อยหน้าองค์กษัตริย์ตามประเพณี แต่พระ
บิดาบอกให้เขาลุกขึ้น

“เสด็จพ่อทรงมีพระประสงค์จะพบโอรสผู้ไร้ค่าหรือพะยะค่ะ”

“เจ้าชายทามิชคือโอรสที่มีค่าที่สุดของพ่อ” องค์กษัตริย์ราชินี
ตอบหลังจากรับการแสดงความเคารพตามประเพณี “พ่อมีปัญหา...ทามิช
องค์สุดท้ายไม่พอพระทัยที่เกิดความวุ่นวายขึ้นในเมือง มีจลาจลตาม
ท้องถนนและการชุมนุมประท้วงใกล้กำแพงวัง”

“พวกทหารจะจับการจลาจลได้อย่างรวดเร็วพะยะค่ะ”

“แต่มันไม่ควรจะเกิดใกล้ๆ พระบรมมหาราชวัง” พ่อของเขาบอก
“พ่อทำให้เหมือนว่าไม่พอพระทัย ดังนั้นจึงต้องหาเครื่องบรรณาการไป
ถวายเพื่อให้หายโกรธ”

“ท่านพ่อทรงตำหนิอะไรในพระทัยพะยะค่ะ”

“อะไรที่สวยและหายาก...อาจเป็นเครื่องแก้วจากเวนิส”

“หรือไม่ก็ผู้หญิงสวยๆ ลักคนไข่มั้ยพะยะค่ะ”

“ซึ่งต้องเป็นคนพิเศษ ท่านสุลต่านทรงมีคาติมเย อยู่อยู่แล้ว”

คาติมหรือสุลต่าน่า คือหญิงสาวที่ทาหน้าทาปากที่เธอออกเอาใจ องค์ประมุขและมีที่พำนักหรูหราเป็นของตนเอง...

“แน่นอน” เจ้าชายทามิซฆมาตคิดว่า “ท่านฟะอิมพระประสงค์จะให้ลูกไปที่ตลาดค้าทาสในอิสตันบูล...หรือจะให้เดินทางไปแอลเจียร์ส่งพะย่ะค่ะ”

“สว้าไม่ต้องไปไหนหรอก” องค์กาหลิบฆมาตพระชนง “เรามีศัตรูเยอะเหลือเกิน ให้ส่งสาวออกไปว่าเราต้องการผู้หญิงพิเศษ เธอคนนั้นจะต้องสวยคุ้มราคาและไม่เคยมีราศีคาหมาก่อน”

“ยากจะหาเพชรน้ำงามอย่างนั้น” เจ้าชายทามิซตอบ “ลูกอาจจะลองหาของมีค่าอย่างอื่นเพื่อให้อิสตันบูลพอพระทัย”

“ดีเหมือนกัน” องค์กาหลิบพยักหน้า “สำหรับตอนนี้ เจ้าอยากออกไปสวัสดีกับพ่อมัยละ ฟะอิมเหยียวยตัวใหม่ที่อยากพบกับแขนเปื้อนของสว้า”

“ไม่มีตัวไหนทาบรัศมีเซเฮอราเซตได้หรอกพะย่ะค่ะ มันบินสูงกว่า เร็วกว่า และกลั้วหาญจนตัวอื่นๆอายขายหน้า” นัยน์ตาเขาเป็นประกายจากข้างในยามเอ่ยถึงนังเหยียวยตัวโปรด

“มันเป็นนกที่มีค่าเหมือนตัวอื่นจริงๆ หากหญิงสาวที่สวยงามฉลาดและกล้าหาญ เหมือนเหยียวยตัวนั้นสักคนสิ...ทามิซ องค์สุลต่านจะได้ทรงยกโทษให้พ่อสำหรับเรื่องร้ายแรงที่เกิดขึ้น”

“ถ้ามีผู้หญิงคนนั้นจริงๆ ราคาของเธอคงแพงลิบเหมือนทุกคน” เจ้าชายทามิซตอบ “ลูกไม่คิดว่าเราจะหาผู้หญิงคนนั้นพบหรอกเสียดังพ่อ...ต่อให้พลิกแผ่นดินออกโตมานก็เถอะ”

จิลดำยีนบนหน้าผาทอดสายตามองออกไปยังท้องทะเล ภาพนั้นช่างงดงามยิ่งนัก...พื้นน้ำสีน้ำเงินเป่าส่งประกาย ป่าไม้ที่ทอดตัวลงสู่เบื้องล่างเป็นป่าโปร่ง ลานตากด้วยดอกโกลีตอร์กับวิสเตอร์เรีย หญิงสาวคิดว่าวิสเตอร์เรียคงแพร่กระจายมาจากสวนของวิลล่าเมื่อหลังนี้เอง

แล้วเธอก็สูดกลิ่นหอมของมันจนเต็มปอด...

ช่างเป็นวันที่สดใสจริงๆ แม้กระนั้นเธอก็ยังไม่อาจคิดถึงบ้านที่พวกเขามาเมื่อห้าเดือนก่อน ป่านนี้ที่ประเทศอังกฤษคงเป็นฤดูใบไม้ร่วง หมอกคงจะเพิ่งลอยจากทะเลเข้ามาในสวนของคฤหาสน์มานอร์... มานอร์คือบ้านที่เธอเคยอยู่กับพ่อและน้องชายในสิบแปดปีแรกของชีวิต และเธอไปแน่ใจว่าจะได้เห็นมันอีกหรือไม่

“ทำไมเธอรำลึก สะ วิวไปสยวี่ใจ”

จิลดำหันไปมองเคาท์พริงซ์วัวร์ มากิสต์ผู้ชายที่ถาเลาะเธอ ตามีฟ้าใส เธอเหมือนสิ่งของที่วางทิ้งไว้บนแท่นเดิมที่เธอรำลึกถึง เธอได้รู้ดีแบบฝรั่งเศสแสนมิดชิดที่เธอคลุมศีรษะไว้ทั้งยาวและดกหนา มีสีเหมือนข้าวโพดปลูกปลั่งท่ามกลางแสงแดด เธอซ่อนมันไว้อย่างดีเพื่อไม่ให้ตกเป็นเป้าสายตาของคนที่นี่

แต่ก็มีบางปอยผมหลุดรอดออกมาเกาะกระใบหน้างดงามสับใจ ครั้งสายตาก ในลักษณะที่เรียกว่างานชวนฝันแสนคลาสสิกที่เธอไม่มีปัญญาทำอะไรเพื่อปกปิดเอาไว้ได้ ถึงแม้จะเลือกใช้สีดำเพื่อมิให้ความงามของตนเองโดดเด่นเกินไปแล้วก็ตาม

“ฉันกำลังคิดถึงบ้านล่ะ” เธอตอบ ไม่สามารถซ่อนความเศร้าจากน้ำเสียงได้ “ป่านนี้หมอกคงลง และต้องจุดเตาผิงในห้องสมุดแล้ว”

“คุณไม่ชอบอากาศที่นี่ๆ หนาวเหน็บของบ้านคุณมากกว่าอากาศ

แม่” เขาเลิกก็อย่างไปเชื่อ “หรือว่าที่นั่นมีชายหนุ่ม...คนรักที่กำหัวใจ
คุณไว้?”

จิลต้าอยากดูเรื่องคู่นั้นรูปหล่อขึ้นมาสักคนอยู่เหมือนกัน แต่
เธอเป็นหญิงสาวที่ตรงไปตรงมาและไม่ประสงค์จะพูดโกหก

“ไม่มีค่ะ ฉันคิดถึงหนังสือของคุณนะ เราชนกันที่ปีได้ไม่นาน
นัก ก็อย่างที่คุณพอเข้าใจฟังนั่นแหละค่ะ เรารีบร้อนมาก”

เคาท์ฟรังซ์วัวร์ มาเกิลต์พยักหน้า สีหน้าของเขาแสดงความเห็นใจ
เขาเป็นชายที่สูงปานกลาง รูปร่างดี ไม่อ้วน หน้าตาพอใช้ได้ เมื่อก่อนหน้าตา
เรียวเล็กมีสีน้ำตาลเข้ม ตาสีเทาและจริงซัง จิลต้าคิดว่าเขามีเสน่ห์และ
ความมั่งคั่งก็ทำให้เขาเป็นคนสำคัญในวงการธนาคารของอิตาลี

“คงเป็นประสบการณ์ที่แะอยู่สักหน่อย สำหรับคุณ” ท่านเคาท์
ตอบ “โชคดีที่คุณพ่อของคุณฝากเงินกับธนาคารมาเกิลต์ จึงปลอดภัย”

“ค่ะ โชคดีมาก” จิลต้าเห็นด้วย ช้อนอัมหลังพัดในมือ

เขาช่างทะนงตนและมีใจเหลือเกิน แม้กระนั้นเธอก็ไม่ควรจะ
ก้าวร้าว เขาใจกว้างให้ครอบครัวของเธอพักที่วิลล่าของเขาจนกว่าจะหา
ที่อื่นที่ถูกละได้ เซอร์แฮร์ริส เคยบอกว่าทาคินีของอิตาลีน่าอยู่ แต่จิลต้า
รู้ว่าพ่อตั้งใจจะเดินทางไปโซปรีตเร็วๆ นี้ เรามีเพื่อน...พวกพ่อค้าชาว
อังกฤษที่ไปตั้งรกรากบนเกาะนั้นหลายปีแล้วหลายคน ซึ่งต่างพากัน
เสนอทั้งบ้านและโอกาสสำหรับให้เซอร์แฮร์ริสมาชวนธุรกิจด้วย

“เราจะเข้าไปข้างในกันหรือยังล่ะครับ” ท่านเคาท์ชวน ยืน
จนมิให้จิลต้า “อยู่กลางแสงยามเย็นไปเดี๋ยว ผิดคุณเสียนะ”

จิลต้าออกมายืนคนเดียวพักใหญ่แล้ว แม้กับน้องสาวของท่าน
เคาท์พูดไม่หยุดปากเหมือนนกแก้วนกขุนทอง และสองคนนั้นก็พูด
ยังกลุ่ไม่ต้อยจะได้ เธออยากหลบออกมาสักพัก จะได้มีเวลาอยู่กับ

ตัวเองนิดหน่อย...แต่เขาก็ตามออกมา

ท่านเคาท์โล่ไฉ่ในความสับสนของเธอนานเกินไปจนเธอกลัว ที่บ้านทางตะวันตกของประเทศอังกฤษ เธอได้รับอนุญาตให้ทำทุกอย่างตามที่ต้องการ และก็พอใจจะอยู่ห่างๆ จากสภาพมนุษย์ในโตเกียวตามที่เธอเห็นว่า จะเข้ามาบงกชความสงบ

จิตต์ไม่ยอมแต่งงาน เธอเป็นสาวบ้านฝ่ายหญิงให้พ่อมาตั้งแต่แปดขวบ ตอนนั้นหญิงสาวเพิ่งอายุสิบสี่ เป็นคนสวยแต่รักสันโดษและชอบการศึกษาหาความรู้ เลดี้เคลร์เคยพูดเรื่องชีวิตแต่งงานในอนาคตของลูกสาวที่รักของเธออยู่บ่อยๆ แต่หลังจากเธอเสียชีวิตมันก็ถูกลืม จิตต์ตัวเองก็พอใจให้เป็นเช่นนั้น

ในความเห็นของจิตต์ การเป็นภรรยาหมายถึงการตกเป็นทาส ในฐานะลูกสาวที่ได้รับความรักและตามใจอย่างมาก จิตต์มีอิสระที่เธอต้องสูญเสียไปถ้าแต่งงาน

เซอร์แฮร์ริสเป็นชายที่ชาญฉลาด เขาคิดว่าลูกสาวสนุกกับการศึกษาหาความรู้เพราะตัวของมันเอง และความขยันขันแข็งของเธอก็ทำให้เขามีความสุข เธอพูดฝรั่งเศสสอง ภาษาได้ดีนิดหน่อย และสามารถอ่านภาษาเยอรมันกับละตินได้บ้าง

แม่สะ เธอสนใจประวัติศาสตร์ยุคโบราณมากเป็นพิเศษ ซึ่งเป็นเรื่องที่สามารถจะพูดคุยแลกเปลี่ยนได้มากกว่าผู้ชายส่วนใหญ่ที่อยู่ในระดับเดียวกัน และเธอก็ได้รับการสั่งสอนว่าเมื่อถึงเวลาที่พวกเขาจะต้องไปภาคอังกฤษ เธอก็จะสนุกสนานกับการได้พบเห็นสถานที่ต่างๆ ที่เคยอ่านเจอ

ที่จริง เธอไปเยือนเวนิสกับโรมมาแล้วอย่างสนุกสนาน ได้ซาบซึ้งดื่มด่ำกับความงามของพระราชวังกำแพงและทัศนียภาพอันมหัศจรรย์ เธอ

เฟิงจะเริ่มอึดอัดก็ตอนที่มาพักอยู่ที่วิลล่าแห่งนี้เอง

เคาท์ฟรังซัวร์ มาทิสต์ เอาใจใส่มากเกินไป เขาทำให้จิสด้ารู้สึก
ราวกับว่า เขากำลังพยายามทำให้เธอหายใจไม่ออกด้วยความเป็นน้ำใจ อีกทั้ง
ทั้งคำสรรเสริญเยินยอของเขาก็ทำให้เธออึดอัด เธอกลัวเขาจะซ่อนแผนงาน
จิสด้าเชื่อว่านิคจะต้องปรึกษาเรื่องนี้กับเธอก่อน แต่ก็ไปไม่ได้ เธอ
จะสบายใจก็ต่อเมื่อเธอพาพวกเขาไปโซปรัสแล้ว

“อยู่ปีเอง พี่จิสด้า พ่อให้ออกมาตามนะอะ”

จิสด้าเห็นน้องชายเดินตรงเข้ามาหา เธอรีบกระวักรวาดเดิน
เข้าไปหาเขา ด้วยวัยสิบห้าปี นิสสูงโปร่ง จาวและเป็นเด็กชายที่ร่าเริง
มีความสุข...และเธอรักเขามากเหลือเกิน

“จอห์นที่ทำให้เป็นห่วงนะ ดิคคอน” เรียกชื่อเล่นน้องชาย

“พ่ออยากคุยด้วย” นิสบอก อึ้งอายๆ และบอกต่อว่า “นี่อะไร
บางอย่างจะให้พี่ดูอะ...ภาพประกอบกับต้นฉบับ พ่ออยากให้พี่ช่วยอ่าน”

ในที่สุด จิสด้าก็รู้สึกว่าการวิญญานของเธอได้ถูกยกระดับขึ้น
เธอคิดถึงการทำงานร่วมกับพ่อที่รักของเธอ กับบรรดาด้านฉบับโบราณที่
เขาเก็บสะสมไว้ เขากำลังจะเริ่มสะสมอีกครั้ง เมื่อพวกเขาได้กลับบ้าน
ของตัวเอง

ทุกอย่างก็จะเป็นเหมือนที่เคยเป็นเสมอๆ เซอร์แฮร์ริสไม่เคย
บังคับให้เธอแต่งงาน เขาเป็นห่วงเธอมากเกินไป

หญิงสาวเหลืบนตามองท่านเคาท์ และอื่น

“จอห์นนะคะ ซินญอร์ ฉันต้องไปแล้ว คุณพ่อรออยู่ล่ะ”

“ไปหาทฟะยะละ พวกเราออกตระเวนดูตามตลาดค้าทา

ทุกแห่งและติดต่อกับพ่อค้าทาสทุกรายแล้ว แต่ยังไม่ปรากฏว่ามีหญิงใด
งานสะดุดตามากพอจะส่งเป็นบรรณาการต่อองค์สุลต่านได้แม้แต่
คนเดียว” ทหารเข้าเฝ้าถวายรายงาน ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้สหายทมิฬประหลาด
พระทัย

“เราเห็นจะต้องรอต่อไปอีกสักระยะ เรือต่างชาติเข้าเทียบท่า
ทุกวัน อาจมีลักลอบนำหญิงงานมาให้แก่เรา เข้าส่งคนคอยดูไว้ก็แล้ว กัน
แล้วคอยมารายงานเข้าทุกระยะ”

“โอ พ่อคะ” จิลด้าดูทันทันทีที่เห็นต้นฉบับ “หนูว่าหนูไม่เคย
เห็นอะไรน่ารักมากเท่านี้มาก่อนเลยคะ”

ต้นฉบับนั้นเล็กนิดเดียว และเมื่อมันก็สามารถเก็บไว้ในที่ๆ ไม่
ใหญ่กว่าด้านพิศของสุภาพสตรี กสองของมันทำด้วยทองคำแท้ประดับ
มรกตกับไข่มุก มีห่วงสำหรับคล้องโซ่หรือ وربขึ้นเพื่อสวมคอได้

“เขียนด้วยภาษาอาหรับ” เซอร์แอรวิธบอก “แต่ตาฟอไปต่อย
ตี อ่านไม่ชัด”

ตัวอักษรเล็กมาก ทว่าไบไบทองคำ สีแดงสด กับน้ำเงินเข้มที่
ประดับไว้ก็ชัดและสว่างราวกับกลางวัน เท่าที่ดู คงจารึกตัวอักษรด้วย
ความยากลำบากทีเดียว

“มันเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์กูรอ่าน” จิลด้าบอก

“หรือที่ทางตะวันตกเรียกคัมภีร์โคราน ซึ่งเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์
ของชาวมุสลิม แต่มีเป็นคำนำ...เป็นบทสรรเสริญพระเจ้า พระอัลล่าห์
และขอให้พระองค์ ทรงอวยพรให้...”

เธอเว้นช่วง “หนูว่ามันเขียนเกี่ยวกับนบีบอดนแห่งฟาร์-

ครอส*...ไม่น่าเป็นไปได้ละ พ่อ หนูไม่เข้าใจ อิสลามवादขอพร พระ
อัลลอฮ์ในวัดคริสต์เหวอะ”

“ถูกต้องแล้ว” พ่อของเธอบอกและเธอเห็นความตื่นเต้นในแว
ตาเขา “นี่เป็นงานของอับบอต เกรโกรีโอ เขาเป็นนักวิชาการที่อยู่ที่นี่ที่วัด
แห่งหนึ่งบนเกาะที่ห่างไกลของกรีซประมาณสามศตวรรษมาแล้ว พระ
ถูกสั่งให้เงียบ แต่พวกเขาค้นพบมากมายและมีตำนานเกี่ยวกับสมบัติ
มหาศาลของพวกเขา...ซึ่งไม่มีใครรู้ว่าได้จากไหน อับบอตเชื่อว่า
ทุกศาสนาจากทุกแห่งเดียวกัน ว่ากันว่า เขาสนใจศาสนาอิสลามมาก...
แต่ความรู้อันมากมายของเขาไม่เกิดประโยชน์ หลังเขียนต้นฉบับนี้ได้ไม่
นาน วัดก็ถูกเผาไหม้เป็นหน้ากลองโดยพวก ซาราเซมส์ พระถูกฆ่าตาย
หมด ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับสมบัติของวัด พวกเขาคิดว่ามันหาย
ไป...” เซอร์แควริสยังตื่นเต้นมากขึ้น “จงขึ้นนี้ถูกพบในหม้อเหล็ก
ใบหนึ่งที่ฝังดินอยู่ในไซปรัส...บนที่ดินของเรา จิลต้า... ใครจะไปรู้ว่าเรา
จะเจออะไรอีก”

“นั่นปะสิคะ ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง...เราขอเจอสมบัติ” จิลต้า
พลอยตื่นเต้นไปกับพ่อของเธอ “น่าสนใจมากๆ เลยละ” เธอพูดแล้วยื่น
ให้เขา “จงขึ้นนี้ต้องมีค่ามากในตัวของมันเอง เซอร์จอห์นส่งมาให้พ่อ
เหวอะ”

“เขาเขียนมาว่าคนสามลอตคนกำลังทำงานใกล้ๆ บ้าน เขาเลย
ขอขึ้นมา รู้ว่าพ่อสนใจเรื่องพวกนี้ เขาส่งมาพร้อมความปรารถดีให้เรา
เดินทางโดยสวัสดิภาพ”

“นั่นแปลว่าเราจะไปจากอิตาลีเร็วๆ นี้ใช่มั้ยคะ”

* วัดแห่งไม้กางเขนจากแดนไกล

“ใช่ ลูกดีใจที่เราจะไปจากบ้านหลังนี้ใช่ไหม” ทาของเซอร์นอร์-
ริลเป็นสีฟ้าอ่อน ผมสีเงินตามวัยแต่ยังมีสีทองแบบที่ครั้งหนึ่งเคยเป็น
หมอมอยู่บ้างประปราย “หนูไม่ชอบที่มีเรอะ ลูกรัก ท่านเคาฟิดีตมากที่...”

“เจ้าใจดีมากค่ะพ่อ แต่หนูจะมีความสุขมากขึ้นเมื่อเราอยู่บ้าน
ของเราเองและเริ่มสะสมของเก่าอีก”

“ลูกสาวที่น่าสงสารของพ่อ” เซอร์นอร์ริลพูด มองเธอด้วยสาย
ตาอ่อนโยน “ลูกคิดถึงหนังสือเก่าสำหรับตำราของลูกใช่ไหม พ่อรู้ น่าเสียดาย
ที่เราจนมากกว่านี้ไม่ได้”

“เราไม่กลัวเก็บของด้วยซ้ำ” จิลด้าปน มีความกลัวในแวตแวบ
หนึ่งเมื่อนึกถึงตอนที่พวกเขาต้องรีบหนีออกมาในยามวิกาล “พ่ออาจ
ถูกจับกุมได้ตลอดเวลา ชีวิตของพ่อสำคัญกว่าหนังสือพวกนั้น...ไม่ว่ามัน
จะมีค่าแค่ไหนก็ตาม”

“ยังถูกเป็นทีๆ ยั่วยุสำหรับคนที่เปี่ยมไปด้วยความแค้น”
เซอร์นอร์ริลพูด “ควีนแมรี ทรงระแวงทุกคนที่ไม่ใช่คนของพระองค์”

“แต่พ่อไม่สนใจในการต่อต้านพระองค์นี่คะ”

“ไม่มีหรอก...แต่พ่อรู้จักกับพวกที่ทำ” เซอร์นอร์ริลพูดแล้วก็
หัวล้าน “เพื่อนพ่อหลายคนถูกจับไปทรมาน มีคนเตือนให้พ่อระวังตัว ถ้า
ล่าฟังพ่อคนเดียวคงไม่เป็นไร...แต่มีพ่อมีลูก กับน้องชายของลูกต้องเป็น
ห่วง จิลด้า...การมีชีวิตอยู่นอกประเทศยังดีกว่าตายนะลูก โชคดีที่พ่อค้า
ขายกับพ่อค้าแห่งเวนิสมามาน และมีเงินเก็บไว้ที่อิตาลีมาก ที่นั่นมีเพื่อน
ดีๆ ทั้งที่เวนิสและโปรตุเกส แต่พ่อเชื่อว่าเราน่าจะอยู่ที่นั่นมากกว่า เซอร์-
จอห์นเป็นพี่ชายแม่ของลูกและเป็นคนดี ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นกับพ่อ เราจะ
ดูแลลูกกับปิล”

“ไม่ค่ะ พ่อ อย่าพูดแบบนั้น” จิลด้าวิงวอน ดูเหมือนมีลมเย็น

ยะเอือกพัดฟามหัวใจของเธอเมื่อเขาพูดและเธอก็กลัว แม้จะไม่เห็น
ว่านั่นมีเหตุผลที่จะต้องกลัวก็ตาม “ฟลอปอดภัยจากพวกที่อยากฆ่าฟอ
แล้วนี่ละ”

หญิงสาวตัวลั่นเมื่อนึกถึงความตายที่โหดร้ายซึ่งเกิดขึ้นกับ
อาร์คมีซีเย แครมเมอร์ และคนอื่นๆ...และทุกคนล้วนทำในนามพระเจ้า
เธอไม่เชื่อว่าพระเจ้าที่เธอรู้จักในหัวใจจะทรงมีพระประสงค์ให้ทำอะไร
โหดร้ายเช่นนั้น...มันโหดร้ายมากที่ฆ่าคนเพียงเพราะพวกเขามีศรัทธา
ตามแนวทางของตนเอง เธอคิดว่าเธอชอบแนวคิดของอับบาต ที่ยอมรับ
ทั้งคริสต์และอิสลาม

แม้จะว่า ถึงแม้เธอจะไม่กล้าพูดออกมาดังๆ ก็ตาม ปัญหาศรัทธา
ความเชื่อทางศาสนาก่อให้เกิดการต่อสู้รุนแรงในดินแดนเมดิเตอร์-
เรเนียนมาหลายศตวรรษ คริสเตียนสู้กับมุสลิม ตะวันตกสู้กับตะวันออก...
และที่จริงเธอก็ไม่ชอบระบบกษัตริย์แบบตะวันออก

“ใช่ลูก เราทุกคนฟลอปอดภัยแล้ว” เซอร์แฮร์ริสพูด อิมให้ลูกสาว
“แปลว่าลูกไม่อยากแต่งงานกับเคาท์มาทิสแต่ใช่มั้ย ลูกก็รู้ว่าเขาตั้งใจจะ
ขอแต่งงานก่อนที่เราจะไป”

“อย่ารีบปากเจานะคะฟอ” จิลด์ทิงวอน “บอกว่าเราอยากดั้งหลัก
ให้เรียบร้อย ก่อนค่อยตัดสินใจเรื่องแต่งงาน”

“ดีมาก จิลด์ทิง” เขาไม่โกรธการตัดสินใจของเธอ เพราะไม่มีเหตุผล
อะไรที่เธอจะต้องรีบแต่งงาน เซอร์จอห์นมีลูกชายอายุสี่สิบปีคนหนึ่ง ทั้ง
คู่ชอบชอบพอกัน “นะรีมนี่เราจะไปฉากที่นี่ เซอร์จอห์นจะให้เรือของเรา
มารับเราไปบ้านใหม่ มันเป็นเรือสินค้าลำใหญ่มีผู้ลั่นคักเก็บของมีค่าหา
ยาก เซอร์จอห์นลุงของลูกค้าขายกับผู้มาของอาณาจักรออตโตมาน และ
เขาใช้เวลามากหลายเดือนรวบรวมของที่คิดว่าลูกหลานจะอยากได้”

“คุณลุงคงไม่ค้าขายกับคนแบบนั้นหรอกค่ะ ก็พ่อเคยบอกว่า พวกเจิร์กป่าเถื่อน จับคนไปเป็นทาส มันบาปไม่ใช่หรือคะ”

“ใช่ จิสต้า บปมากเลยลูก แต่ลูกต้องจำไว้ว่าวัฒนธรรมของพวกเขาไม่เหมือนเรา ที่พ่อพูดไม่ได้หมายความว่าพวกนั้นป่าเถื่อนทุกคนหรือทุกเรื่อง พวกคอร์ดอร์ที่เป็นโจรสลัดอยู่ในน่านน้ำเจตน์มันแหละที่ป่าเถื่อนที่สุด แต่พ่อเชื่อว่าชนชั้นปกครองฉลาดปราดเปรื่องมาก...และพวกนี้มีความเก่งๆ คนที่รวยอาศัยอยู่ในวังสวยงาม มีความก้าวหน้าในหลายๆ เรื่อง...เป็นต้นว่าเรื่องยารักษาโรค”

“เพราะพวกเขามีทาสอาหรับ” จิสต้าพูดอย่างตลก “พ่อเคยบอกว่าพวกอาหรับก้าวหน้าทางด้านวิชาการและมีทักษะด้านนั้น...ไม่ใช่พวกเจิร์ก”

“ในอาณาจักรออตโตมานมีคนหลายเชื้อชาติปะปนกันอยู่ ดังนั้นพระสวรรค์ สติปัญญาและความรู้ความสามารถก็รวมกันอยู่ในหม้อใบเดียวกัน พวกเขามีสร้างกฎที่เรียกว่า *เดวิเซมัต* ซึ่งทาสและลูกของทาสที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลามจะได้รับการยอมรับในสังคมและได้รับอนุญาตให้สร้างความเจริญรุ่งเรืองจากความสามารถของตนเองได้”

“ถึงอย่างไรพวกเขาก็ยังเป็นทาสอยู่ดี ถ้าของทาสหรือผู้เป็นนายทาสจะทำอะไรก็ได้ตามอำเภอใจ”

“โดยทางทฤษฎีก็ใช่” เซอร์แฮร์ริสยอมรับ ตาเขาเป็นประกายขบขัน การถกเถียงกับลูกสาวเป็นเรื่องสนุกสำหรับชีวิตเขา เขามีความอดทนมากกว่าจิสต้า ซึ่งมักใช้อารมณ์เวลาที่เธอสนใจอะไรบางอย่างมากๆ...อย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้ “แต่พ่อเชื่อว่ามีหลายคนที่ถูกกลายเป็นคนมีอำนาจ...ถึงขนาดเป็นเจ้าของ มณฑลก็เคยมี”

“แต่พวกเขาก็ยังขึ้นกับนายของเขา”

“ผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กทุกคนในอาณาจักรรอดโธมานล้วนขึ้น
กับสุลต่าน” พ่อของเธอบอก “เขาสั่งให้ใครตายหรือถูกลงโทษยังงี้ก็ได้
ถ้าทำให้เขาไม่พอใจ ดังนั้นคนที่ไปโชทาสก็ไม่ได้มีเสรีภาพมากไปกว่า
ทาส” คนเป็นพ่อมองเธอตาเป็นประกาย “แต่พวกเขาส่งจากเรามากนักหรือ
จิลดัก เราต้องหนีจากบ้านตัวเองมาเพราะความเอาแต่ใจของพระราชินี
พ่ออาจถูกขับไปทรมานและถูกลงโทษสำหรับอาชญากรรมที่พ่อไม่ได้ทำ”

“แค่พ่อ หนูทราบ” เธอโหลย “หนูรู้ว่าชีวิตพ่อตกอยู่ในอันตราย
และขอบคุนพระเจ้าที่เราหนีรอดมาได้ แต่อย่างน้อยที่ยังกลุ่มก็ไม่ซัง
ผู้หญิงไว้ในซาเร็มตลอดชีวิต”

“ใช่...แต่ผู้หญิงตะวันตกบางคนก็เจ็บปวดพอๆ กับผู้หญิงตะวันออก
ผู้หญิงที่ไม่เชื่อฟังถูกส่งไปสำนักแมซีโดยที่เธอไม่เต็มใจ มันอาจ
เป็นชีวิตที่ยากลำบากยิ่งกว่าในซาเร็มอีกนะจิลดัก พ่อว่าพวกคาตินสบาย
จะตาย ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี” เขาหัวเราะหึๆ ในคอ “ถ้าลูกเข้าไปอยู่
ในซาเร็ม ลูกก็แค่ทำให้เจ้านายของลูกโปรดปราน...นั่นคือวิธีทำให้ชีวิต
กลายเป็นเรื่องง่าย”

“ไม่มีทางค่ะพ่อ หนูยอมตายดีกว่า พ่อพูดแบบนั้นได้ไงคะ”

“พ่อล้อเล่นนะลูกรัก” เซอร์แฮร์ริสบอก “พ่อถามมาอย่าให้ลูก
ต้องตกไปอยู่ในที่แบบนั้น ลูกพูดถูก พ่อไม่มาพูดอะไรแบบนั้น พ่อขอ
โทษ ถึงยังงี้พ่อก็อยากให้ลูกเป็นนักสู้ คู่เพื่อชีวิตของลูก ไม่ว่าจะมี
อะไรขึ้นกับร่างกายของลูก จิตใจและวิญญาณของลูก ยังคงเป็นของลูกเอง
จงซื่อสัตย์ต่อตัวเองและพระเจ้า แล้วจะไม่อะไรทำอันตรายลูกได้” เขา
จับศีรษะเธอร่ากับกำสั้งให้พร

จิลดักหลับตาและสวดมนต์เบาๆ รู้สึกถึงความหนาวเหน็บนั้นอีก
แต่คำพูดของพ่อทำให้สบายใจ

ทราบที่เธอมีศรัทธาและศักดิ์ศรี เธอย่อมเผชิญหน้ากับทุกอย่างได้

แต่ทำไมต้องมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นด้วย พวกเราเหลือการเดิมทาง
อีกไม่กี่กลด้วยเรือของเซอร์จอห์น ลูกของเธอที่เป็นทั้งเพื่อนและพี่ชาย
ของพ่อ ทุกคนต้องถึงที่หมายโดยสวัสดิภาพในอีกไม่กี่วันข้างหน้าอย่าง
แน่นอน

๕

โง่หมดออกเดินทางมาได้สี่สัปดาห์แล้ว ตอนที่อยู่ๆ พายุ
ก็พัดโหมตีเรือสำเภา

ไม่รู้ว่ามีพายุมาจากไหน อยู่ดีๆ ลมที่กระโชกแรงก็พัดท้องทะเลสี
ครามที่เคยสงบให้เกิดลูกคลื่นขนาดยักษ์ เรือสินค้าสำเภานั้นโยกไปมาเหมือน
เรือของเล่น ถูกมือของธรรมชาติที่โหดร้ายจับโยนให้พุ่งทะยานไปข้างหน้า
“ท่ามกับลูกๆ ต้องลงไปอยู่ข้างล่าง” กัปตันเดอนเซอร์ธริส “ถ้า
อยู่บนดาดฟ้า ผมรับรองความปลอดภัยของคุณไม่ได้”

จิตสำนึกต้องเชื่อฟัง แม้ว่าเธอจะอยากอยู่บนดาดฟ้า ทว่าเรือลั่น
และโคลงอย่างหนักแล้ว เธอกลัวว่าทุกคนจะตาย กันหมด

หญิงสาวคลั่งใล้และอาสียงตลอดเวลา พยายามลวดมนต์เบาๆ
ระหว่างที่กำลั้งชักออกมา เห็นที่ทุกคนบนเรือคงจะจมน้ำตายกันหมด
แน่นอน

ความหวังริบหรี่เต็มที่ จิตด้านตะก้างเงินเงินที่คลั่งโลภสร้อยเงิน
ห้อยคอไว้กับต้นฉับอันเป็นของมีค่าของพ่อ และสวนเลื้อยคลุมทับอีก
ชั้นเพื่อความปลอดภัย

“พระเจ้าข้า...ขอให้เรารอดด้วยเถิด” เธออธิษฐานด้วยความ
กลัวสุดขีด จอพูดกับใครก็ได้ที่ฟัง ที่ได้ยิน “ไม่ว่าจะเป็นพระเจ้าของเรา